

19 Ιανουαρίου, 1996

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

A.B.C. LTD,

Εφεσείοντες-Ενάγοντες,

v.

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΙΛΙΑΡΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Εφεσιβλήτων-Εναγομένων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8291)

*Συμβάσεις — Σύμβαση πώλησης ακινήτου — Υποχρέωση μεταβίβασης
καθιστάμενη ανενεργός — Προϋπόθεση μεταβίβασης μη επελθούσα —
Αποδέσμευση του εγγεγραμμένου ιδιοκτήτη από τις συμβατικές του
υποχρεώσεις.*

5

Με γραπτή σύμβαση μεταξύ των εφεσείοντων - εναγόντων και εφεσιβλήτων - εναγομένων, οι δεύτεροι μεταξύ άλλων ανέλαβαν να μεταβιβάσουν στους πρώτους το αρτοποιείο του εφεσιβλήτου - εναγόμενου 2 στο Στρόβολο. Σύμφωνα με τους όρους της, οι εφεσείοντες - ενάγοντες θα πωλούσαν στους εφεσιβλήτους - εναγόμενους όλες τις μετοχές της υπό ίδρυση εταιρείας "Ηνωμένα Αρτοποιεία Λτδ" οι οποίοι θα αντιπαρείχαν ως τίμημα, μεταξύ άλλων, το ακίνητο με τη δυνατότητα επαναπώλησης των μετοχών στους εφεσείοντες - ενάγοντες υπό προϋποθέσεις μεταξύ των οποίων ήταν η πίστωση των εφεσιβλήτων με 15 ΛΚ5.500.- έναντι μέρους του τιμήματος ή η μεταβίβαση κτημάτων στο Νέο Χωρίο Κυθρέας σαν μερική ανταλλαγή.

20

Προηγουμένως, το ακίνητο ανήκε σε τρίτο πρόσωπο που είχε συμφωνήσει να το πωλήσει στον πρώτο εφεσιβλήτο - εναγόμενο ο οποίος ανέλαβε και την κατοχή και εκμετάλλευσή του. Μεταγενέστερα οι διάδικοι ίδρυσαν συνεταιρισμό για διεξαγωγή εργασιών αρτοποιείας στον οποίο ο πρώτος εφεσιβλήτος - εναγόμενος θα μεταβίβαζε το ακίνητο.

25

Ο συνεταιρισμός στη συνέχεια, σαν δικαιούχος του ακινήτου, συμφώνησε να το μεταβιβάσει σε άλλο πρόσωπο, το οποίο θα είχε το δικαίωμα να ακυρώσει τη συμφωνία αν δεν εξασφάλιζε δάνειο με υπο-

θήκευσή του. Το εν λόγω πρόσωπο ουδέποτε την ακύρωσε, αλλά αντίθετα πέτυχε σε αγωγή που καταχώρισε εναντίον της εγγεγραμμένης ιδιοκτησίας αποζημιώσεις ύψους ΑΚ50,910.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι η πρόνοια της επίδικης σύμβασης περί μεταβίβασης του ακινήτου στους εφεσείοντες - ενάγοντες τελούσε υπό την προϋπόθεση της ακύρωσης της σύμβασης με το τρίτο πρόσωπο και απέρριψε την αγωγή των εφεσείοντων - ενάγοντων.

Η απόφαση εφεσιβλήθηκε για δύο λόγους, ότι (α) εσφαλμένα κρίθηκε ότι η υπεράσπιση των εφεσιβλήτων - εναγομένων πρόβλεπε ύπαρξη προϋπόθεσης ώστε να προκύπτει τέτοιο ζήτημα ως επίδικο και (β) στην πραγματικότητα, η υποχρέωση την οποία ανέλαβαν οι εφεσιβλήτοι - εναγόμενοι δεν τελούσε υπό προϋπόθεση οποιουδήποτε είδους.

Αποφασίστηκε ότι:

(1) Η σύμβαση πώλησης του ακινήτου σε τρίτο πρόσωπο ουδέποτε ακυρώθηκε αλλά τόσο το τρίτο πρόσωπο όσο και ο συνεταιρισμός των διαδίκων και οι ίδιοι οι εφεσείοντες ενήργησαν βάσει των προνοιών της και ως εκ τούτου ορθά το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι η υποχρέωση για μεταβίβαση του ιδίου ακινήτου στους εφεσείοντες - ενάγοντες κατέστη ανενεργός.

(2) Ο εγγεγραμμένος ιδιοκτήτης είχε αποδεσμευτεί από τις συμβατικές υποχρεώσεις του μετά την επιδίκαση αποζημιώσεων στο τρίτο πρόσωπο με συνέπεια να υπερκερασθούν τα δικαιώματα του εφεσιβλήτου - εναγομένου 1 εκ της σύμβασης αγοράς του ακινήτου από τον εγγεγραμμένο ιδιοκτήτη.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα υπέρ των εφεσιβλήτων.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Markidou v. Kiliaris and Another (1983) 1 C.L.R. 392.

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Γ. Νικολάου Π.Ε.Δ. και Ε. Παπαδοπούλου Ε.Δ.) που δόθηκε 17.10.90 (Αρ. Αγωγής 9052/85) με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή τους εναντίον των εναγομένων, με το αιτιολογικό ότι η υποχρέωση για μεταβίβαση του ακινήτου τελού-

σε υπό προϋπόθεση η οποία ουδέποτε εκπληρώθηκε και ως εκ τούτου κατέστη ανενεργός.

5 Στ. Τριανταφυλλίδης, για τους Εφεσείοντες.

Χρ. Κιτρομηλίδης, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

10 ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Σε γραπτή σύμβαση, ημερομηνίας 23
 15 Απριλίου 1969, αναφέρεται ως μια από τις υποχρεώσεις των εφεσιβλήτων η “μεταβίβαση” στους εφεσείοντες “του αρτοποιείου του κ. Κυριάκου Κοιλιάρη του ευρισκομένου εις Στρόβολον” “το ακίνητο”. Οι εφεσείοντες τους καταλόγισαν παράλειψη εκπλήρωσης
 20 αυτής της υποχρέωσης και διεκδίκησαν αποζημιώσεις ίσες προς τη φερόμενη ως αξία του ακινήτου κατά το χρόνο της κατ’ ισχυρισμόν παράβασης της σύμβασης. Είναι η θέση τους πως οι πρόνοιες της σύμβασης, σαφείς όπως είναι, συνιστούν ό,τι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως υπόβαθρο για τον προσδιορισμό των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των μερών. Όπως εισηγήθηκαν, η “μεταβίβαση”
 25 που ανέλαβαν να πραγματοποιήσουν οι εφεσίβλητοι δεν μπορεί παρά να ήταν μεταβίβαση της κυριότητας του ακινήτου μέσω του Κτηματολογίου και το παραδεκτό γεγονός πως δεν πραγματοποιήθηκε τέτοια μεταβίβαση, θα έπρεπε να οδηγήσει στην επιδίκαση αποζημιώσεων.

30 Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέκτηκε τη θέση των εφεσιβλήτων πως δεν είναι καθόλου τόσο απλά τα πράγματα. Η σύμβαση δεν ήταν αυτοτελής αλλά συνδεδεμένη προς άλλες δικαιοπραξίες. Η υποχρέωση για μεταβίβαση του ακινήτου τελούσε υπό προϋπόθεση η οποία ουδέποτε εκπληρώθηκε, κατέστη συνεπώς ανενεργός και η
 35 αγωγή θα έπρεπε να απορριφθεί.

Διατυπώθηκε σειρά λόγων έφεσης αλλά συζητήθηκε ως το κεντρικό σημείο τους η δυνατότητα εξόδου από το κείμενο της σύμβασης των διαδίκων. Οι εφεσείοντες δέχονται πως, όπως επισήμανε το πρωτόδικο Δικαστήριο με αναφορά στον Chitty on Contract
 40 25η έκδοση General Principles σελ. 413 παράγραφος 753, είναι επιτρεπτή η προσαγωγή εξωγενούς μαρτυρίας “για να καταδειχθεί η ύπαρξη όρου συνιστώντος προϋπόθεση (condition precedent) στην εκπλήρωση συμβατικής υποχρέωσης”. Προτείνουν, όμως, πως (α)

εσφαλμένα κρίθηκε ότι προβλήθηκε στην υπεράσπιση των εφεσίβλητων η ύπαρξη προϋπόθεσης ώστε να προκύπτει τέτοιο ζήτημα ως επίδικο και (β) στην πραγματικότητα, η υποχρέωση την οποία ανέλαβαν οι εφεσίβλητοι δεν τελούσε υπό προϋπόθεση οποιουδήποτε είδους.

5

Προσάχθηκαν εκ συμφώνου ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου τρεις γραπτές συμβάσεις, με κοινό συντάκτη το Διευθυντή των εφεσειόντων Κ. Σεβέρη. Η κάθε μια, μαζί με άλλες, απέβλεπε στη δημιουργία δικαιωμάτων και υποχρεώσεων σε σχέση με το ακίνητο. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε σε συμφυρισμό. Ο χαρακτηρισμός είναι ταιριαστός. Αποκαλύπτεται ανακάτεμα που μετέτρεψε απλές στη φύση τους συναλλαγές σε παράξενες ρυθμίσεις.

10

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, αλλά ας δούμε πρώτα την ίδια την επίδικη σύμβαση υπέρ της σαφήνειας και της αυτοτέλειας της οποίας επιχειρηματολόγησαν οι εφεσειόντες. Οι εφεσειόντες θα πωλούσαν στους εφεσίβλητους όλες τις μετοχές της υπό ίδρυση εταιρείας "Ηνωμένα Αρτοποιεία Λτδ". Οι εφεσίβλητοι θα αντιπαρέιχαν ως τίμημα, μεταξύ άλλων, το ακίνητο. Η σύμβαση παρείχε τη δυνατότητα, υπό όρους και προϋποθέσεις που κατεγράφησαν, επαναπώλησης των μετοχών στους εφεσειόντες. Σ' αυτό το σημείο, ενδιαφέρει η μια από τις εναλλακτικές λύσεις που προβλέφθηκαν σε σχέση με τις υποχρεώσεις των εφεσίβλητων στους οποίους σε τέτοια περίπτωση, θα επανακατέληγαν οι μετοχές. Εφόσον το ακίνητο θα είχε πωληθεί "επί μερική ανταλλαγή κτημάτων εις Νέον Χωρίον", οι εφεσειόντες θα μεταβίβαζαν στους εφεσίβλητους αυτά τα κτήματα ή θα τους πίστωναν με ποσό £5.500. Το συγκεκριμένο νόημα αυτής της πρόνοιας θα μπορούσε να εξευρεθεί μόνο με αναδρομή στα προηγηθέντα. Ενυπήρχε στην ίδια την επίδικη σύμβαση έμμεση παραπομπή σε καταστάσεις για την ιχνηλάτηση των οποίων δεν αρκούσε το γράμμα της σύμβασης.

15

20

25

30

Το ακίνητο δεν ανήκε σε οποιονδήποτε από τους εφεσίβλητους. Ήταν εγγεγραμμένο επ' ονόματι κάποιας Δ. Μαρκίδου ως αδιαίρετο τμήμα ευρύτερου τεμαχίου. Το 1964 η Δ. Μαρκίδου συμφώνησε να το πωλήσει στον πρώτο εφεσίβλητο, ο οποίος και ανέλαβε την κατοχή και εκμετάλλευσή του. Την 25 Απριλίου 1968, οι εφεσειόντες και οι εφεσίβλητοι, με γραπτή σύμβαση, ίδρυσαν συνεταιρισμό, κυρίως για τη διεξαγωγή εργασιών αρτοποιείας. Θα αρκεστούμε στα συμφωνηθέντα σε σχέση με το ακίνητο. Θα μεταβιβαζόταν από τον πρώτο εφεσίβλητο στο συνεταιρισμό, ως η συνεισφορά του ίδιου και του εφεσίβλητου 2 στην κεφαλαιουχική βάση του συνεταιρισμού.

35

40

Στις 3 Απριλίου 1969 ο συνεταιρισμός, ενεργώντας ως ο δικαιούχος στο ακίνητο, συμφώνησε να το μεταβιβάσει σε κάποιον Κ. Ζερταλή έναντι £6.500 και ενός κτήματος στο Νέο Χωριό Κυθρέας. Πρόκειται, βέβαια, για το κτήμα στο οποίο αναφέρεται η σύμβαση στις 23 Απριλίου 1969 που ακολούθησε. Πριν αναφερθούμε σ' αυτή την τελευταία σύμβαση, σημειώνουμε πως είχε συμφωνηθεί ότι ο Κ. Ζερταλής θα είχε το δικαίωμα να ακυρώσει τη σύμβαση ημερομηνίας 3 Απριλίου 1969 αν δεν εξασφάλιζε, με υποθήκευση του ακινήτου, δάνειο ορισμένου ύψους.

10

Ακολούθησε η επίδικη σύμβαση. Σημειώσαμε ήδη το γενικό της περιγραμμά. Όπως αναφέρει το πρωτόδικο Δικαστήριο, παρ'ότι το ακίνητο "με τη συμφωνία της 25 Απριλίου 1969, ανήκε στον συνεταιρισμό και, με τη συμφωνία ημερομηνίας 3 Απριλίου 1969, ανήκε στον κ. Κ. Ζερταλή το συναντούμε στη συμφωνία της 23 Απριλίου 1969 κατά τρόπο που υποδηλώνει ότι αυτό συνέχιζε κατ'ουσίαν να ανήκε ακόμη στον πρώτο εναγόμενο", δηλαδή στον Κ. Κοιλιάρη. Θα μεταβιβαζόταν στους εφεσείοντες ως μέρος του συμφωνηθέντος τμήματος με την αγορά από τους εφεσίβλητους των μετοχών της υπό ίδρυση εταιρείας, στην οποία έχουμε αναφερθεί.

15

Ποιά θα μπορούσε να ήταν η εκλογίκευση αυτής της κατάστασης; Κατά το Διευθυντή των εφεσείοντων η σύμβαση της 3 Απριλίου 1969 για τη μεταβίβαση του ακινήτου στον Κ. Ζερταλή δεν ήταν τελεσίδικη αφού υπήρχε το ενδεχόμενο να μην εξασφαλιζόταν το δάνειο και να ακύρωνε εκείνη τη σύμβαση ο Κ. Ζερταλής. Και αφού, όπως ήταν κοινώς αποδεκτό, είχε συμφωνηθεί προφορικά ότι ο συνεταιρισμός θα διαλυόταν κατά το τέλος Απριλίου 1969, το ακίνητο θα περιερχόταν εκ νέου από το συνεταιρισμό στον πρώτο εναγόμενο, εξ ου και η ανάληψη από αυτόν υποχρέωσης για μεταβίβασή του στους εφεσείοντες. Από την άλλη, αν ο Κ. Ζερταλής δεν ακύρωνε τη σύμβαση της 3 Απριλίου 1969, οι εφεσείοντες θα τιμούσαν την υπογραφή του συνεταιρισμού στη σύμβαση εκείνη.

20

25

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως αυτή η εκδοχή δεν συμβιβαζόταν προς τα αδιαμφισβήτητα στοιχεία. Το κείμενο της σύμβασης ημερομηνίας 3 Απριλίου 1969 απέκλειε τον ισχυρισμό περί το μη "τελεσίδικο" της μεταβίβασης του ακινήτου στον Κ. Ζερταλή. Ο Κ. Ζερταλής είχε δικαίωμα να ακυρώσει τη σύμβαση για το λόγο που προσδιορίστηκε, αλλά ουδέποτε την ακύρωσε. Αντίθετα, αφού ανέλαβε εξ αρχής την κατοχή του ακινήτου, πέτυχε την υπέρ του επιδίκαση αποζημιώσεων ύψους £50.910 από την εγγεγραμμένη ιδιοκτήτριά του. Αυτό, με νομικό στήριγμα τη συμφωνία της 3

30

Απριλίου 1969 η οποία τον κατέστησε εκδοχέα των συμβατικών δικαιωμάτων του Κ. Κοιλιάρη έναντι της Δ. Μαρκίδου. Δεν αποτέλεσαν μέρος της υπόθεσης των εφεσιβλήτων οι όποιες ειδικές επιπτώσεις εκείνου του δικαστικού αγώνα ούτε προσάχθηκε σχετική μαρτυρία. Έγινε όμως αναφορά στο γεγονός τόσο πρωτοδίκως όσο και ενώπιόν μας αφού το επιστέγασμα εκείνης της αντιδικίας είναι καταγεγραμμένο στην απόφαση του Ανωτάτου στην υπόθεση *Markidou v. Kiliaris and Another* (1983) 1 C.L.R. 392. 5

Από την άλλη, με δοσμένη τη συμφωνία για τη διάλυση του συνεταιρισμού, οι εφεσείοντες θεωρούσαν ως δική τους περιουσία το κτήμα στο Νέο Χωριό Κυθρέας που έδωσε ο κ. Ζερταλής. Δια του Διευθυντή τους το πώλησαν σε τρίτους και εισέπρατταν το τίμημα το οποίο και κρατούν έκτοτε. Ο Κ. Ζερταλής θα κατέβαλλε στο συνεταιρισμό, προς συμπλήρωση του τιμήματος για τη μεταβίβαση του ακινήτου και χρηματικό ποσό, αλλά, όπως σημειώνεται στην πρωτόδικη απόφαση, δεν έγινε γνωστό αν οι εφεσείοντες το εισέπραξαν και αυτό. 10 15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως η πρόνοια της επίδικης σύμβασης περί μεταβίβασης του ακινήτου στους εφεσείοντες τελούσε υπό την προϋπόθεση του ναυαγίου της σύμβασης ημερομηνίας 3 Απριλίου 1969 μεταξύ του συνεταιρισμού και του Κ. Ζερταλή και πώς, έστω αδέξια, το ζήτημα εγειρόταν στην υπεράσπιση των εφεσιβλήτων, όπως διαλαμβάνει η Δ.19 κ. 12 των Θεσμών περί Πολιτικής Δικονομίας. 20 25

Δεν διακρίνουμε σφάλμα στην πρωτόδικη απόφαση και δεν έχουμε ικανοποιηθεί πως συντρέχει λόγος για παρέμβασή μας προς ανατροπή της. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ανίχνευσε την ουσία και μπόρεσε, μέσα από δαιδαλώδεις ρυθμίσεις, να διαγνώσει τα πραγματικά δικαιώματα που γεννήθηκαν και τις υποχρεώσεις που αναλήφθηκαν. Είναι αλήθεια πως η υπεράσπιση των εφεσιβλήτων δεν αναφέρεται ρητά σε προϋπόθεση. Ορθά όμως το πρωτόδικο Δικαστήριο είδε την ευρύτερη εμβέλεια των ισχυρισμών που προβλήθηκαν σε σχέση με τη σύναψη της σύμβασης ημερομηνίας 3 Απριλίου 1969, το συσχετισμό της προς την επίδικη σύμβαση, την περίληψη στην αιτιολογία της πρόνοιας αναφορικά με το κτήμα στο Νέο Χωριό Κυθρέας, τη διάλυση του συνεταιρισμού και ακολούθως τη πώληση του κτήματος αυτού από τους ίδιους τους εφεσείοντες και την κάρπωση από αυτούς του τιμήματος. 30 35 40

Μας υπέδειξαν οι εφεσείοντες πως κατά την πρωτόδικη διαδικασία επετράπη η υποβολή ερωτήσεων σε σχέση με τα προηγηθέντα

της υπογραφής της επίδικης σύμβασης αφού ξεκαθαρίστηκε πως αυτή δεν αποσκοπούσε στη διαφοροποίηση του περιεχομένου της αλλά θα εισαγόταν προς διαλεύκανση του ευρύτερου πλέγματος των σχέσεων των διαδίκων· για να εισηγηθούν πως εσφαλμένα στο τέλος, πάνω στη βάση της μαρτυρίας που προσάχθηκε, προσδόθηκε στη “μεταβίβαση” την οποία όφειλαν να πραγματοποιήσουν οι εφεσίβλητοι, έννοια άλλη από τη φυσική της, έξω από τις πρόνοιες της σύμβασης.

- 5
- 10 Δεν ασχολήθηκε, όμως, το πρωτόδικο Δικαστήριο με την ερμηνεία εκείνου ή οποιουδήποτε άλλου όρου της σύμβασης. Χαρακτήρισε τα περί τη “μεταβίβαση” του ακινήτου στην επίδικη αλλά και στις προηγούμενες συμβάσεις ως στην ουσία εκχώρηση συμβατικών υποχρεώσεων, και αυτό δικαίως, αλλά, η αποφασιστικής σημασίας διαπίστωση πως η υποχρέωση που αναλήφθηκε τελούσε υπό προϋπόθεση, δεν ήταν το αποτέλεσμα της όποιας ερμηνείας, αυτής καθ’εαυτής, της σύμβασης ή όρων σ’αυτή. Την ύπαρξη της προϋπόθεσης την απεκάλυψε το σύνολο των στοιχείων, το βασικό μέρος των οποίων εκπήγαξε από τις ίδιες τις γραπτές συμβάσεις τις
- 15
- 20 οποίες εξ αρχής προσήγαγαν εκ συμφώνου οι διάδικοι.

Με ισχύουσα τη σύμβαση της 3 Απριλίου 1969, όποια και αν ήταν η ρύθμιση αναφορικά με τη διάλυση του συνεταιρισμού, δεν απέμειναν δικαιώματα του Κ. Κουλιάρη επί του ακινήτου ώστε να ισχύει παράλληλη δική του υποχρέωση για μεταβίβασή του στους εφεσείοντες. Η σύμβαση της 3 Απριλίου 1969 ουδέποτε ακυρώθηκε αλλά αντίθετα, όπως σημειώσαμε, ο Κ. Ζερταλής αλλά και ο συνεταιρισμός και οι ίδιοι οι εφεσείοντες ενήγγησαν πάνω στη βάση των προνοιών της και, όπως κατέληξε το πρωτόδικο Δικαστήριο, η υποχρέωση για μεταβίβαση του ίδιου ακινήτου στους εφεσείοντες κατέστη ανενεργός.

Απομένει ένα ακόμα θέμα. Λέγουν οι εφεσείοντες πως, εν πάση περιπτώσει, αν το πρωτόδικο Δικαστήριο εξέταζε τις επιπτώσεις από την απόφαση στην υπόθεση *Markidou v. Kiliaris* (ανωτέρω) θα διαπίστωνε πως η προϋπόθεση που θεώρησε ότι υπήρχε, εκπληρώθηκε. Ο Κ. Ζερταλής αντί του ακινήτου καρτώθηκε αποζημιώσεις και, επομένως, η σύμβαση της 3.4.69 ναυάγησε.

- 40 Δεν είναι καθόλου έτσι. Το αποτέλεσμα εκείνης της απόφασης θα συνιστούσε πανηγυρική επιβεβαίωση της κάρπωσης από τον Κ. Ζερταλή των δικαιωμάτων που του εκχωρήθηκαν με τη σύμβαση της 3ης Απριλίου 1969. Το ακίνητο εξακολούθησε να είναι εγγεγραμμένο στο όνομα της Δ. Μαρκίδου και οι αποζημιώσεις που

επιδικάστηκαν ήταν το υποκατάστατο του ακινήτου το οποίο η Δ. Μαρκίδου δεν μεταβίβαζε· με τελικό αποτέλεσμα την αποδέσμευση της Δ. Μαρκίδου από τις υποχρεώσεις που τη βάραιναν λόγω των συμβάσεων που συνάφθηκαν και όχι, βέβαια, την ενεργοποίηση, για 5 τέτοιο λόγο, των υπερχερασθέντων πλέον δικαιωμάτων του Κ. Κοιλιάρη.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ των εφεσβλήτων.

Η έφεση απορρίπτεται με 10
έξοδα υπέρ των εφεσβλή-
των.